

мечката започнала да го души, и, понеже помислила, че е мъртавъ, продължила пътя си. Онзи, който билъ на дървото, веднага слѣзълъ и запиталъ приятеля си: Какво ти каза мечката? — Каза ми, другъ пътъ да не тръгвамъ на пътъ съ такива приятели.

Какво представя мечката? — Мжнотиитъ въ живота. Какъ разрешаватъ хората мжнотиитъ си? Едни ги разрешаватъ отвисоко, качватъ се на високи дървета и казватъ, че тамъ се мисли добре. Тъ не говорятъ истината — отъ страхъ се качватъ на дървета. Тъ не сж смѣли. Други пъкъ лѣгатъ на земята и се приструватъ на умрѣли. И тѣ сж страхливи. Христосъ казва и на еднитъ, и на другитъ: Азъ нѣмамъ нужда отъ приятели, които се качватъ на дърво, или лѣгатъ на земята, като видятъ мечка. Азъ нѣмамъ нужда отъ ученици, направени отъ каль.

Сега и азъ желая да срещна българи, които не сж направени отъ каль. Има вече такива българи. — Какво ще стане съ България и съ българитъ? — Онѣзи, които сж направени отъ каль, ще се стопятъ. Онѣзи, които сж родени отъ чиста вода и отъ свѣтлината на духа, ще иматъ велико бждеще. Това е казалъ Христосъ на своитъ ученици. Това и азъ казвамъ днесъ на васъ.

*

12. Беседа отъ Учителя, държана на
1 септемврий, 1918 г. София.